

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **PharmDr. K. U.**
bytem XXX

právně zastoupený advokátem JUDr. Vladislavem Vnenkem
se sídlem Náplavní 2013/1, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.10.2019 č.j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 4.10.2019 č.j. X a rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 27.11.2018 č.j. X se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.600,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Vladislava Vnenka.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27.11.2018 č.j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce jako poskytovatel zdravotních služeb a provozovatel lékárny uznán vinným ze spáchání správních deliktů podle zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o léčivech“) a podle zákona č. 272/2013 Sb., o prekursorech drog, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o prekursorech drog“) a za spáchání těchto správních deliktů mu byla uložena pokuta ve výši 510 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že uloženou pokutu snížil na částku 450 000 Kč; ve zbytku odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně provedl ve dnech 15.10.2014, 20.10.2014 a 3.12.2014 v lékárně, jejímž provozovatelem byl žalobce, kontrolu ve smyslu zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů. Na základě zjištěných skutečností správní orgán I. stupně dne 30.9.2015 vyhotovil příkaz č.j. X (dále jen „příkaz“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání správních deliktů dle zákona o léčivech a zákona o prekursorech drog a byla mu uložena pokuta ve výši 510 000 Kč. Tento příkaz byl vypraven dne 1.10.2015, avšak byl nesprávně odeslán do datové schránky žalobce coby fyzické osoby, nikoli do datové schránky žalobce jakožto podnikající fyzické osoby (poskytovatele zdravotních služeb a provozovatele kontrolované lékárny). Doručení příkazu žalobce dne 1.12.2015 rozporoval jako neplatné. Žalovaný připustil, že při doručování příkazu pochybil, a dne 2.12.2015 odeslal příkaz do datové schránky žalobce – podnikající fyzické osoby, přičemž příkaz byl žalobci doručen ještě téhož dne. Žalobce proti příkazu podal dne 7.12.2015 odpor. Dne 27.11.2018 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, proti němuž brojil žalobce včas podaným odvoláním. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
3. V žalobě žalobce uplatnil jedinou námitku zbudovanou na tvrzení, že jeho odpovědnost za vytýkané správní delikty (nyní přestupky) zanikla uplynutím promlčecí doby ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Z tohoto důvodu žalobce považuje jak prvostupňové, tak i napadené rozhodnutí za nezákonné. Konstatoval, že dne 1.7.2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Na danou věc se dle žalobce měla aplikovat tato nová komplexní právní úprava správního trestání, protože je pro něj ve smyslu § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky příznivější. Na zánik odpovědnosti za jím spáchané přestupky se měla uplatnit tříletá prekluzivní lhůta ve smyslu § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Ta se podle § 32 odst. 2 písm. b) tohoto zákona přerušila vydáním příkazu, a to dne 1.10.2015, tj. v den, kdy byl příkaz vypraven (odeslán datovou zprávou). Dne 1.10.2015 tedy začala běžet nová tříletá promlčení lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci, která však marně uplynula dne 1.10.2018. Prvostupňové rozhodnutí ze dne 27.11.2018 bylo vydáno až po uplynutí této lhůty, kdy již došlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupky.
4. Podle zákona o léčivech ve znění účinném do 30.6.2017 platilo, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájí řízení do 2 let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle zákona o prekursorech drog ve znění účinném do 30.6.2017 odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže příslušný správní orgán o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán. Pro žalobce je tak příznivější nová právní úprava obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky, podle níž došlo k promlčení přestupků ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že sám žalobce v odporu podaném dne 1.12.2015 namítl neplatnost (prvního) doručení příkazu do datové schránky fyzické osoby. Na základě této námitky byl příkaz opětovně vypraven dne 2.12.2015 a ještě téhož dne byl doručen žalobci. Rozhodným datem pro přerušení promlčecí lhůty by tak byl den 2.12.2015, kdy byl příkaz vydán. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 27.11.2018 a tříletá promlčecí lhůta podle § 30 písm. b) ve spojení s § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky by byla zachována. Žalovaný je nicméně toho názoru, že tento výpočet promlčecí lhůty použít nelze. Žalobce totiž zcela opominul přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle jehož věty druhé odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Správní orgány obou stupňů proto v souladu s právními předpisy na případ žalobce aplikovaly § 109 odst. 3 a 5 zákona o léčivech a § 45 odst. 3 zákona o prekursorech drog, oba ve znění účinném do 30.6.2017. K jednání zakládajícímu deliktní odpovědnost žalobce došlo 15.10.2014, tedy před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky.
6. V replice ze dne 28.2.2020 žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 4.2.2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým Ústavní soud zrušil větu první § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce má nicméně za to, že i věta druhá ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, jejíž použití se dovolává žalovaný, je v rozporu s ústavním pořádkem, a proto navrhl, aby soud přerušil řízení a navrhl Ústavnímu soudu ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy ve spojení s § 48 odst. 1 s.ř.s. zrušení ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky.
7. Podáním ze dne 4.8.2020 žalobce soudu sdělil, že s ohledem na to, že Ústavní soud zrušil i druhou větu § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, se stal jeho návrh na přerušení řízení bezpředmětným. Derogační nálezy Ústavního soudu dle mínění žalobce svědčí o důvodnosti žaloby a o správnosti právního názoru vyjádřeného v žalobě, tj. že byl potrestán za správní delikt, přestože odpovědnost za jeho spáchání zanikla uplynutím promlčecí doby.
8. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
9. Podle § 109 odst. 3 zákona o léčivech ve znění účinném do 30.6.2017 odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
10. Podle § 109 odst. 5 zákona o léčivech na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.
11. Podle § 45 odst. 3 zákona o prekursorech drog ve znění účinném do 30.6.2017 odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže příslušný správní orgán o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán.
12. Podle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.

13. Podle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.
14. Podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným.
15. Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
16. Podle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění účinném od 1.7.2017 do 25.2.2020 ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
17. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:".
18. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Žalovaný opřel své závěry o rozhodné právní úpravě, kterou je nutno aplikovat na nyní projednávanou věc, zejména o ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, které výslovně zapovídalo použití nové právní úpravy správního trestání o lhůtách upravujících mj. zánik deliktní odpovědnosti, pokud by aplikace nové právní úpravy znamenala dřívější zánik odpovědnosti za správní delikt, než by tomu bylo v případě aplikace právních předpisů účinných v době spáchání správního deliktu. Pro úplnost je třeba dodat, že tuto argumentaci žalovaný předložil až ve vyjádření k žalobě, v napadeném rozhodnutí se otázkou rozhodné právní úpravy nezabýval.
20. Soud nemohl pominout skutečnost, že Ústavní soud nálezem ze dne 4.2.2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19 zrušil větu první § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů pro rozpor s článkem 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V uvedeném nálezu konstatoval, že trestností činu trestněprávní nauka a judikatura rozumí možnost, že pachatel určitého trestného činu bude uznán vinným a bude mu uložen trest či vyvozena trestní odpovědnost. Pod takto vymezený pojem trestnosti činu tedy spadají otázky jejího vzniku, trvání i zániku. Dle Ústavního soudu je nutno pod pojem trestnost zahrnout rovněž úpravu prekluzivních lhůt vedoucích k zániku odpovědnosti za delikt, který způsobuje zánik práva státu na potrestání pachatele. Je proto nutné posoudit, zda je úprava zániku odpovědnosti dle zákona o odpovědnosti za přestupky pro pachatele příznivější.

21. Nálezem ze dne 16.6.2020 sp. zn. Pl. ÚS 4/20 pak Ústavní soud pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod zrušil i zbývající část ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, a to dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů. V tomto nálezu Ústavní soud dovodil, že „(j) je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přejícné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.“
22. V nyní projednávané věci byl žalobce uznán vinným spácháním správních deliktů podle zákona o léčivech a zákona o prekursorech drog, kterých se dopustil ke dni konání kontroly dne 15.10.2014. Za tyto správní delikty (dnes přestupky) oba uvedené zákony stanovily a i nadále stanoví horní hranici pro uložení pokuty přesahující 100 000 Kč. V době spáchání správních deliktů byla v § 109 odst. 3 zákona o léčivech zakotvena dvouletá subjektivní a pětiletá objektivní prekluzivní lhůta plynoucí od okamžiku spáchání správního deliktu. V § 45 odst. 3 zákona o prekursorech drog byla zakotvena tříletá subjektivní a pětiletá objektivní prekluzivní lhůta. Při aplikaci této (předchozí) právní úpravy by došlo k zániku odpovědnosti žalobce za správní delikty dne 15.10.2019, tj. po uplynutí pětileté objektivní lhůty běžící ode dne spáchání správních deliktů.
23. Dle nové právní úpravy obsažené v zákoně o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba za správní delikty spáchané žalobcem 3 roky [§ 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Podle § 31 odst. 1 téhož zákona tato promlčecí doba počala v projednávané věci běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku, tj. 16.10.2014. Podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušila vydáním příkazu, tj. rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným. Na tom, že se běh promlčecí doby přerušuje vydáním příkazu, ať už podle § 150 správního řádu anebo podle § 90 zákona o odpovědnosti za přestupky, se shoduje rozhodovací praxe správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.4.2020, č. j. 8 As 82/2018-48) i odborná veřejnost (srov. např. komentářovou literaturu JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2020, s. 259). Na přerušení promlčecí doby nemá žádný vliv skutečnost, že žalobce následně podal proti příkazu odpor, v důsledku čehož byl příkaz zrušen. V případě žalobce se běh promlčecí doby přerušil dne 1.10.2015, kdy správní orgán I. stupně ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu učinil první úkon směřující k doručení příkazu žalobci. Následujícího dne (2.10.2015) počala běžet nová tříletá promlčecí doba. V průběhu této „nové“ promlčecí doby ale nenastala žádná další skutečnost či událost předpokládaná ustanovením § 32 zákona o odpovědnosti za

přestupky, jež by měla za následek stavění či opětovné přerušení promlčecí doby a počátek běhu nové. K zániku odpovědnosti žalobce za spáchané správní delikty tak došlo tři roky po vydání příkazu (1.10.2018) v důsledku marného uplynutí promlčecí doby.

24. Z výše uvedeného plyne, že na posuzovaný případ je nutno aplikovat pro žalobce příznivější právní úpravu obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení § 112 odst. 2 tohoto zákona nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit, neboť toto ustanovení již s ohledem na zásah Ústavního soudu není součástí právního řádu. V daném případě došlo k marnému uplynutí tříleté promlčecí doby dne 1.10.2018, tedy ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
25. Soud na okraj dodává, že Nejvyšší správní soud se otázkou rozhodné právní úpravy ve vztahu k přerušení běhu lhůty pro zánik odpovědnosti pachatele za správní delikt zabýval například v rozsudku ze dne 27.10.2020 č.j. 8 As 86/2020-46, v němž dospěl k obdobnému závěru.
26. Nelze přisvědčit argumentaci žalovaného, že lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za vytýkané správní delikty počala běžet až od řádného vypravení a doručení příkazu do datové schránky žalobce zřízené pro účely podnikání dne 2.12.2015. K přerušení běhu promlčecí doby došlo již vydáním (odesláním) příkazu do nesprávné datové schránky žalobce dne 1.10.2015. Již tento úkon nepochybně směřoval k doručení příkazu žalobci a skutečnost, že v důsledku nesprávné volby datové schránky k řádnému doručení nedošlo, na tom nemůže nic změnit. Je nepřijatelné, aby k tíži žalobce šlo v tomto směru pochybení správního orgánu I. stupně, který příkaz nesprávně doručoval do datové schránky zřízené pro žalobce - fyzickou osobu. Řečeno jinými slovy, skutečnost, že příkaz byl dne 1.10.2015 odeslán do nesprávné datové schránky žalobce, nemění zhora nic na tom, že uvedeného dne byl příkaz vydán (odeslán žalobci prostřednictvím datové sítě) ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. K přerušení tříleté promlčecí doby, která je ve své podstatě lhůtou, po jejímž uplynutí dojde k zániku odpovědnosti za přestupky, tedy došlo dne 1.10.2015 a nikoliv až 2.12.2015, kdy byl příkaz žalobci řádně doručen prostřednictvím „správné“ datové schránky.
27. Vzhledem k tomu, že odpovědnost žalobce za spáchané správní delikty zanikla podle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky dne 1.10.2018, tedy ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, měl k této skutečnosti správní orgán I. stupně přihlédnout z úřední povinnosti a řízení o přestupku podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky zastavit. Protože tak neučinil, zatížil prvostupňové rozhodnutí nezákonností. Pochybení správního orgánu I. stupně nebylo zhojeno ani v odvolacím řízení, což znamená, že ze stejného důvodu je nezákonné i napadené rozhodnutí. Soud proto podle § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. obě rozhodnutí rozsudkem pro nezákonnost zrušil a v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
28. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
29. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny

jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení, žaloba, replika, podání z 4.8.2020), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny čtyřmi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 16.600,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Vladislava Vnenka (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 30. září 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu